

disse Synder ere lige stærke. Der er maa-ske flere Efterladenssynder end Over-trædelsessynder, men de ere lige stærke, lige syndige begge Dele. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan forstaa, at den, der føler sig trykket ved og ikke vil gaa med til en Ændring, uden at Tallet 154 eller 157 naas, kan lade være med at give Folke-tinget dette Antal af 154 eller 157. Det maa jeg tilstaa, jeg forstaaer ikke. Men der er, som bekendt, ikke Spor af Lyst hos Flertallet — og jeg deler ganske denne Ulyst — til at gaa til 154 eller 157, hvor meget det nu er. Det kan være fornuftigt nok, men det er jo ikke Lysten, der skal være det afgørende for, hvad der kan være grundlovstridigt eller grundlov-mæssigt.

Men den Opfattelse, at, naar man skal gaa til en Udvidelse af Valgkred-senes Antal paa Basis af Bestemmel-sen: omtrent 1 Folketingsmand til 16,000 Indbyggere, skal have denne Bestemmelse opfyldt fuldt ud, hviler og maa hvile paa en Misforstaaelse. Thi var der noget Tids-punkt, hvor denne Bestemmelse skulde gælde, saa var det da virkelig det Øjeblik, man vedtog den Grundlovsbestemmelse, som siger: omtrent 1 Folketingsmand til 16,000 Indbyggere. Den er vedtagen 1866, og Valgloven er af 1867, saa vidt jeg husker. Men nu er der det mærkelige, at i denne sidste bestemte man, at der skulde være 102 Folketingsmænd, men i Virkelig-heden var der Indbyggerantal til 108. Hvis det altsaa er Meningen, at man maa opfyldte denne Bestemmelse fuldt ud, saa begynde man jo at synde, lige som man havde vedtaget Valgloven. Dette turde vel være den første Antydning af, at det er ikke Meningen. Men desuden véd man jo, hvorledes Befolkningen er vokset, og det var man selvfølgelig klar over ogsaa i 1867 og 1866, at Befolkningen vilde vokse. I de sidste 25 Aar er Befolkningen vokset med omtrent 25,000 aarlig, hvilket giver i 3 Aar en Tilvækst af 75,000. Skulde det altsaa være gaaet rigtig til efter den Op-fattelse, her er gjort gældende, burde man jo, hver Gang man ordentligvis hvert 3die Aar gik til nyt Valg, have lagt 4—5 Fol-ke-tingskredse til. Men det er der ingen, der nogen Sinde har foreslaaet, og der er ganske sikkert heller ingen, der nogen Sinde har tænkt derpaa. Det er jo ogsaa givet, at hvis alle Kredse vare voksende nogenlunde i samme Forhold, vilde der neppe den Dag i Dag være noget som helst Krav om en Udvidelse paa dette Grundlag. Nej, Bestemmelsen i Grundloven er

given som en Rettesnor ved Udarbejdelsen af Valgloven 1867, men ogsaa kun som en Rettesnor. Maa jeg tillade mig i denne Forbindelse at citere en Mand, hvis Grund-lovstroskab ingen nogen Sinde har draget i Tvivl, nemlig Generaltolddirektør Marcus Rubin. Han skriver derom, at Kredsene efterhaanden ere voksende saa stærkt, at 16,000 Indbyggere til hver Folketingsmand ikke passer længere. Det kalder han for en *mindre Ulempe*. Men noget, der er grundlovsstridigt, gaar jo en grundlovstro Mand ikke hen og kalder for en mindre Ulempe. Nej, efter hvad der saaledes foreligger, er der saamaend ikke nogen som helst Samvittighed, der behøver at føle sig betyngtet af, at man gaar til paa Valglo-ven at forøge Folketingskredsene med 10. Og de Herrer bevise det jo selv. De Her-rers Grundlovbestemmelse gaar jo ud paa som en Hovedting, at Kredsene skulde være omtrent af samme Størrelse, og at, som jeg før nævnede, og hvad ogsaa den ærede Ordfører før sagde, Meningen med Ordet omtrent er, at 15,000 er omtrent det samme som 25,000. Ja, men hvorfor i Alverden kunne de Herrer da ikke gaa med til, at 20,000 er omtrent det samme som 16,000, thi derved komme jo Tallene hinanden meget nærmere end ved de Herrer's „omtrent“. Kunne de Herrer gaa med til denne Fortolkning af Ordet omtrent i den ny Grundlovsparagraf, som de nu have foreslaaet os, hvorfor ville de saa ikke gaa med til en Fortolkning af „omtrent“, der kun er halv saa slem i den gamle Grundlov? Det er der jo ikke Spor af Konsekvens i. Derfor vil jeg hævde, at naar Formaalet alene er dette, at man vil have 10 Kredse flere, er ingen Grund-lovsændring dertil nødvendig. Det er den logiske Konsekvens af, hvad de Herrer selv have skrevet i deres Betænkning.

Jeg har jo selvfølgelig ikke kunnet til-træde de af Flertallet stillede Forslag, ikke alene paa Grund af de formelle Mangler, som jo nu kunne give vort kære Sprogud-valg et og andet at bestille, men ogsaa paa Grund af Realiteten. Jeg har jo, som de Herrer ville vide, i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved 1ste Behandling stillet Forslag om, at man skal gaa til Forholdstalsvalgmaadens Indførelse ved Val-gene til Folketinget. Jeg har ved 1ste Be-handling skarpt fremhævet de gode Sider, der er ved Forholdstalsvalgmaaden, og jeg har i en kort Ekstrakt deraf fremstillet dette i Betænkningen. Jeg skal derfor nu indskrænke mig til derom at nævne faa Punkter.